

הערל פרק שמיני יבמות

ע.ח.

עין משפט
נר מצוה

פג א מיי פי"ב מהל'
איסורי ביאה הלכ' יט
סמג לחיון קיב טוש"ע
אה"ע סימן ד סעיף ג:
פד ב מיי שם טוש"ע שם
סעיף ו:

פה ג מ"י שם ה"ל כ
 טו"ש"ע שם סעי' ד:
פו ד מ"י שם פט"ו הלכה
 ד סמג לאוין קח
 טו"ש"ע שם סעיף כ:
פז ה מ"י שם פ"ב הלכה
 כ סמג שם ק"ב קטו
 טו"ש"ע שם סעיף ו:
פח ו מ"י פ"ד מהלכות
 פסולי ה"מ מוקדשין
 הלכה ו:

פ פתח ז מיי' שם הלכה ה:
צ צח מיי' שם הלכה ח:
צ צח ט מיי' פיו"ג מהל'
 איסורי ציאה הלכה ז
 סמג לחוין קטז טוש"ע י"ד
 סימן רסח סעיף ו:

מקראות הלכה יב
עשין רמח טוש"ע י"ד
סימן קנח סעיף א:

תוספות ישנים

[illegible]

(א) בתוס' הרא"ש כתוב עשירית וכן לקמן. (ב) לפי ההערה לעיל מהתוס' הרא"ש ז"ל אחרי עשירית.

מוסף רש"י (המשך)

אף אפרשה מעוברת חשיב
עובר כבהמה אחרת וחיילא
עליה קדושה בלנפי נפשיה
היהוא ליה כמפרש שמי
באליו שירצה והשניה תרעה
ותמורה י. וכע"ז שם כה.
ומנחות (א9). **קרקפנא**.
בעל הגולגולת, כלומר אדם
חשוב (ערובין כב.). **ביני**

מצרי שני במה ישהר. וא"ת ישא שמוקית דהא ר' יהודה אית ליה צפ' עשרה יוחסין (קדושין עג.) בקהל ודאי הוא דלא יצא הא בקהל ספק יצא והבן נמי יצא מותר לנא בקהל דממזר ודאי הוא דלא יצא הא ממזר ספק יצא ויש לומר דשמוקין לא שכיחי א"י נמי דממזרת דלא אפשר אלף בציפור חשיב דאי ודאי לא כתיב *וא"ת וישא נתינה מולד כשר לרבי יוחנן דלמך בסמוך חזרי שני שנשא מנצית ראשונה בנה שלישי הוי דבמת ידיה שדינן וי"ל דר' יוחנן דהכא סבר כלידך דרבי יוחנן דלמך רב דימי א"ר יוחנן בנה שני הוי דבמת ידיה שדינן ליה וא"ת והא כתיב קרא דאי לרבי יוחנן דדרשי לעיל (דף עו:) דממזר לבת רב עמומי דהא על פת ישראל וי"ל דיימורא דקרא אמי שפיר לדאי אבל פשטיה דקרא לא:

הוּא אִמְנָא מְצֻרִית מְעוּבֶרֶת
שְׁנַתִּינִיָּהּ הִיא וּבִנָּה חָד הוּא
כְּתַב רַחֲמָנָא אֲשֶׁר יוֹדְלוֹ. וְלֹא־תֵּ
סָבֵר כְּרִצִּי יְהוּדָה אִלֵּךְ לִימָא דִּלְיֻטְרִין
אֲשֶׁר יוֹדְלוֹ לִימָר שֶׁהַכְּכּוּז תַּלְלָן בְּלִידָה
וְחִי כְרִצִּי שֶׁמְשׁוֹן הִיכִי סֵד דִּלְיֻט וּבִנָּה
חָד הוּא כִּיּוֹן דְּקֻסְבֶּר מְנַזִּי וְלֹא מְנַרְתִּי
וְיִלֵּ דְקֻס־דִּי כִּיּוֹן שְׁהוּרְתּוֹ בְּנִכְרִית
חֲשִׁיב דּוֹר רַאשׁוֹן: **הִזְרִיתִּיהּ לְרִישָׁךְ**
בִּינֵי עֲמֻדִי. פִּירוּשׁ רֶכֶךְ דִּמְלִינוּ רֵבֵה
שֶׁהֵךְ לְלַמּוֹד לִפְנֵי רֵבִי יוֹחָנָן בְּשִׁילְיָה
כְּתוּבוֹת (דף קי"ה.) ⑤: **בַּעֲלָמָא** בְּתֵר
אֲבוּהּ אֲשֶׁר־תִּתֵּן לָהּ. דְּעוּבֵר לֹא־יֵךְ
אֲמוֹ הוּא וְהֵא דִּלְשַׁמְעָה בְּקוֹף פֶּרֶק
שְׁנֵי דְגִיטִין (דף כג: וסס) דְּלֵית לִיהּ
לְרִצִּי יוֹחָנָן דְּעוּבֵר יֵךְ אֲמוֹ הוּא גְבִי
הֵא דְקֻאֲמֵר נִרְאִין הַדְּבָרִים שְׁעֵבֵד
מִקְבֵּל גֵּט מִיַּד רֵבּוֹ שֶׁל חֲצֵרוֹ כִּי
הֵסֵם אֲלֵיכָא דְרִצִּי אִיירִי וּגְרַסְקִין הֵסֵם
בְּקִיפָא מֵבֵאִי טַעֲמָא דְרִצִּי: **אֵלֵּיָּהּ**
דְּאֲמֵר רַחֲמֵי מְעוּבֶרֶת כּו'.
וְלֹא־תֵּ וּמֵאִי פִּרְיָן מִרְבָּא הֵא דְּהִידֵּא
אֵית לִיהּ דְּעוּבֵר יֵךְ אֲמוֹ הוּא בְּפִי כָּל
הַאֲסוּרִין (תַּמּוּרֵי :) וּבִפְרָק שׁוֹר שְׁגָגָה
אֵת הַפֶּרֶה (ב"ק דף ק"ז. וסס) דְּקֻאֲמֵר
הִיא וּלְלֵדָה גִּנְחוּ הִיא וּלְלֵדָה נִרְבַּעוּ
וְאִמָּה רֵבִי שְׁרֹלָה לֵיישֵׁב דְּרִצִּי רֵבָא
דְּהֵבֵא אֲפִילוֹ כְּרִצִּי יוֹחָנָן:

לו ראשונה נמי הא
מנא תני ראשונה כי
ני יוחנן המצרי שני
בבנה שני הוא אלמא
אמר ליה אביי אלא
ר'יש הטאת מעוברת
רצה מתכפר בולדה
לא ירך אמו הוא
הטאות לאחריות
שתי הטאות
מהן והשניה תרעה

רובו ומקפיד עליו חוצץ. לא כמו
שפירש בקונטרס. צ"ק
דסוכה (דף י: 108) דליטו דוקא בשערו
אבל בגופו חוצץ אפילו מיעוטו שאין
מקפיד דא"כ למה לי קרא שערו
דדרשין (סו' 108) שצרו את הטפל
לשערו כיון דהלכה למשה מסיני
נאמרה לו צפירוש שערו רובו
ומקפיד עליו כו' ועוד מדקדק ר"ת
דאי בשערו דוקא ה"ל למימר הכא
אימור דאמר רבי יצחק שערו צצרו
מי אמר ומיהו בלאו הכי פריך שפיר:
מי

ד' אמו הוא הוה ליה
ת' למיתה אזיל אישתיק א"ל דלמא שאני התם דכתיב
או בלידה א"ל^ט קרקפנא חזיתיה לרישך בני עמודי
שמענתא טעמא דכתיב אשר יולדו הא בעלמא בתר
הא דאמר רבא זכרית מעוברת שנתגיירה^י בנה אין
צריך טבילה וכי תימא משום דרבי יצחק^י דאמר רבי
מקפיד עליו חוצץ רובו שאינו מקפיד עליו אינו חוצץ
והא
יג' דלמר התם גזרו על רובו שאין מקפיד כו' הכא לוקימנא אלדורייטא:
וסקא

עצמדי. של בית מדרש של ר' יוחנן (סע), דבר תורה. הלכה למשה מסיני נמורה בעדל פה
לחמור מר שיעורין חליצין ומחליצין הלכה למשה מסיני (נדה סע), רובו. בור שערין, שאם יש
ידיו וטעם יש חפת יש או שקטור רבז אחת אחת (ערוכין ד; וכענין סוכה סע ונדה סע),
לכללן וז' שנדרשן (ערוכין סע), רובו שאינו נדרשן עליו. הוה היה כנופיה הוזל ואין סופו
מסידר (ערוכין סע), רובו (ערוכין סע).

וְדָאִי עֶבֶר וְנָסִיב. אֹה צַח יִשְׂרָאֵל אֹה גִיּוּרַת: דְּאִי לֹא כְּתַב קָרָא.
 עֶבְרִיהּ קָאִי לֹא כְּתַב קָרָא לְמִימַר* צִינִס אֲשֶׁר יוֹלְדוּ
 דְּכֹר דְּהֵא לֹא שְׂכִיחַ לְמִיחַ לְיַד דּוֹר שְׁלִישִׁי: וְהָרִי מְמוֹר. דְּלִיחֹה לֹא
 מְמוֹר אֲלֵה ע"י עֶבְרִיהּ שְׂכֵא אֲבִי עַל חִיבִי כִּרְתוּסָא וְכַתְּבִיהּ
 קָרָא לֹא יֵבֵא מְמוֹרִס: וְאֵע"ז דְּלֹא שְׂכִיחַ
 לְמִימַר קָרָא לְמִיכְתְּבִיהּ דְּלִבִּי מִימַרְמִי
 אֲלֵה נְטֻמַּע צִיח: דְּאִי לְהִיסְרִיא.
 כְּגֹנן שְׁלִישִׁי יֵבֵא וְגו'*: וְהָרִי מְמוֹר
 מְשִׁינְתָּהּ לְאַחַר דְּאִי הוּא
 קָרָא לְהִיסְרִיא דְּכַתִּיב (דְּבִרַס
 כ"ד) כִּי תוֹעֲבָה הִיא וְדִרְשִׁינן (קִדּוּשִׁין
 ע"ז) הִיא תוֹעֲבָה וְאִין צִינִס תוֹעֲבִין:
 הֵסֵס מְשׁוֹס עִיקַר לְיִסּוּרָא כְּתִיבִי.

נאמר בנים ולא נאמר ראשון ושני אסור ש דורות ואם נאמר ד הייתי אומר ^א לאותן לכך נאמר בנים להם אחר פסולן ואיצטרך למיכתב אשר יולדו יולדו ה"א מבניהם ואי כתב רחמנא להם שנתגייירה היא ובנה יולדו ואיצטרך למיכתב למיכתב ^ב לו גבי ממוזר משום דבא מטיפה מטיפה כשרה אימא גבי ממוזר משום דאין אבל הכא אימא לא ^א חנה א"ר יוחנן ^א מצא ראשונה בנה שליש בתר ידידה שדינן ל טרפון אומר ^א ריבולין

מסורת הש"ס

(א) וְלַעֲלִי יֵהְיֶה (ב) כִּי־בָּקֵשׁ
 (ג) קְדוּשִׁין מִדֶּה (ד) שֶׁם מִטָּה
 (ה) וְלַעֲלִי זֶה סוּתוֹ שֶׁ
 מוֹסַפְתָּה קְדוּשִׁין מִיָּסוּד
 (ו) לְקַדְּשׁ פֶּה (ז) תַּמְרוּהָ
 (ח) [יִתְּרִי] (ט) [מִמְנוּחַ פֶּה]
 (י) עִירֻשִׁין כֵּן: וְחֵלֶּךְ רַעֲיִ
 שֶׁם צִעַל הַגּוֹלְלוֹת לְחֹמֶר
 חֹסֶה שְׁמוֹן (כ) עִירֻשִׁין כֵּן:
 אִשָּׁה וְ: נְדָה סוּ: (כא) כִּי־בָּקֵשׁ
 לִימֹת: לְמִנְמוֹה (כב) דְּבָרִים
 כֵּן, (כג) כִּי־בָּקֵשׁ: צִינִים,
 (כד) דְּבָרִים כֵּן, (כה) וְהִסְפִּי
 רַעֲיִנִי (כו) [וְעִינֵי מוֹסַפִּים
 עִירֻשִׁין כֵּן: דִּהֵּה קִרְקַפְנָה],

יה אור השלם

1. בָּנִים אֲשֶׁר יוֹלְדוּ לָהֶם
דּוֹר שְׁלִישִׁי יָבֵא לָהֶם
בְּקֶהֱלָהּ יִי: דְּבָרִים כג ט
2. לֹא יָבֵא מִמּוֹר בְּקֶהֱלָ
יִי גַם דּוֹר עֲשִׂירִי לֹא יָבֵא
לוֹ בְּקֶהֱלָהּ יִי: דְּבָרִים כג ג
3. אִם אָזְנִיו יִתֵּן לוֹ
אִשָּׁה וְיִלְדָה לוֹ בָּנִים אוּ
בָנוֹת הָאִשָּׁה וְיִלְדֶּיהָ
תִּהְיֶה לְאֹדֹנֶיהָ וְהוּא יֵצֵא
בְּנֶפֶשׁ: שְׁמוֹת כד ד

גליון הש"ס

גמ' מצרי שני במצ'
ימרה. עי' קדושין קו ע"א
תורה' צנה שלשי:
שם דאמר קרא האשה
וילדיה. לעיל כב ע"ב:
שם בנה אין צריך
שביחלה. עי' לעיל מז ע"ב
תד"ה מטבילין אותו:
תת"ה מצרי וכו' וא"ת
וישא נתניה וכו'. עי' טורי
אבן מללה די ע"ב ד'
דאגריה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כתב רחמנא
וכו' ואילך חשבינן חדא
דרא הס"ד ותיבת היא
נמחק :

מוסף רש"י

מצייר שני. שנתניר
אחי, שבשם מצרית
שראונה. שנתנירם
בהן שלשי. ומותר
שלשלת. נכסיו דור
דקין יצא לשם
קדושין ולכן עברה
לשם קדושין יצא לשם
ואל דלמרחץ לשם
הוא פסוק. ריני לענין
שאלה שנתניר או
מזה שנתניר שאלה
קדושין ויש עברה
שאלה שנתניר או
הוא המה. דלדלו
כמי ואמרישם
היה. לענין שנתניר
ומהם כל מה
לשם מדי. דהא
קדושין היה. ויש
מזה היה שנתניר
(ד) יבולין שנתניר
ליהר. שנתניר
שאלה שנתניר
(ש) הורד עבד.
ואל ממה שנתניר
(ש) שנתניר שנתניר
חורין. ומותר
(ש) אי מצייר
(ש) ענין שנתניר
(ש) אשיא לבני
שנתניר. שנתניר
דור מזה שנתניר
שנתניר שנתניר
שנתניר שנתניר
שאלה שנתניר

וְיָבֹא לָסָּה בְּקֶהֱלֵה, שֶׁלֹּא הֵימָּה מֵשִׁיב לָנוּ מִזְמֵרֵי הָאֲשֵׁרִי, הֵי כֵּן עַל מַעַד הָאֵלֶּם, דְּלֹאמֶר יִהְיֶה פֶּסֶקֶל, מִמֵּינִי יֵלֵךְ הֵאָּלָה דְּלֹאמֶר בְּנִיכֹתֵי (כח), שֶׁעֲמִימִים וְהַמְזִמִּים מוֹתְרִין לָנוּ בְּקֶהֱלֵה כָּל הָאֲמוּנוֹת, וְכֵן קָמִי בְּתֵר דֶּחַךְ מִלְחָמָה בְּתוֹסֵפֶת־קֶדֶשׁ וְחֵן לִרְ"ב מִשְׁמֵי עֲמִימִים (סוֹסֶה טז).

רִצְחָה מִתְּחַבֵּר בִּלְרֵי מִתְּחַבֵּר בּוֹלְדֵה. דְּקִי אֲמִרְנוּ וְחֵן תִּתֵּן תִּתֵּן לְמִתֵּה לְמִתֵּה אֲוִיל, וְעַל מִתֵּה יוֹלֵדֶה, הִלֵּכְתָּ מִשֶּׁהָ מִשֶּׁהָ מִיֵּנָה מִשֶּׁהָ מִמּוֹת וְכֵן מִיֵּנָה לְרֵי מִתֵּה, אֲזַל